

bi se ustanovilo nekako društvo za izdavanje poučnih knjig prostemu narodu slovenskemu. Končno osnuje časopis „Drobtinice“, ki je izhajal po jedenkrat vsako leto kot celotna knjiga. Prva knjiga izide 1846. l. še v bohoričici, druga pa vže v današnji „gajici“. „Drobtinice“ je urejeval in izdajal Slomšek začetkoma sam in tudi pisal največ vanje, a še potem, ko so ga ovirale visoke službe in mnoga opravila, donesel je še vedno kako drobtinico. „Drobtinice“ so prinašale poučne sestavke, životopise, propovedi (pridige), povesti, basni, pesni itd., a največji podpornik in glavni pisatelj poleg mnogih drugih je bil Slomšek sam. Tako domače, tako mično, umljivo in priprosto je znal pisati le Slomšek; njegov govor je naroden, zato se je prikupil narodu. Nedosežen je Slomšek kot životopisec. V zlogu, le njemu lastnem, opisuje življenje slavnih mož z nekako obširnostjo, ki ne zaide nikdar v suhoparnost; vsako malenkost umé narediti zanimivo in poučno. Spisal je brez števila poučnih sestavkov, basen in povesti ter zložil mnogo prav priljubljenih pesnij. Pozornost obrača na-se sosebno knjiga „*Blaže in Nežica*“, ki je tako godila ljudem, vzlasti učiteljem in učencem, da se je natisnila v kratkem trikrat. S to knjigo se je pokazal Slomšek izvrstnega vzgojevalca mladine. Zanimal se je i mnogo za šole, vzlasti osnovne, ter je izdal več šolskih knjig za prvence, spisavši je ali sam ali s pomočjo drugih.

Bil je duhovnom pravi oče in moder učitelj, glasovit pridigar ter je osnoval razne verske in dobrodejne družbe in pobožne bratovščine. Pospesheval je tudi petje, vzlasti cerkveno. L. 1851. (1852.) je osnoval bratovščino sv. Cirila in Metodija, ki moli za združenje vseh Slovanov v jednej, katoliškej veri. Tistega leta je ustanovil z veliko denarno vsoto z drugimi vred „družbo sv. Mohorja“, ki se danes tako lepo razevita. — Slomšek se je udeležil tudi črkopisnega spora (abecedne vojne), ki ga je vzbudila „metelčica“, katere oče je Metelko. Pozdravlja te

Tvoj

P. B.

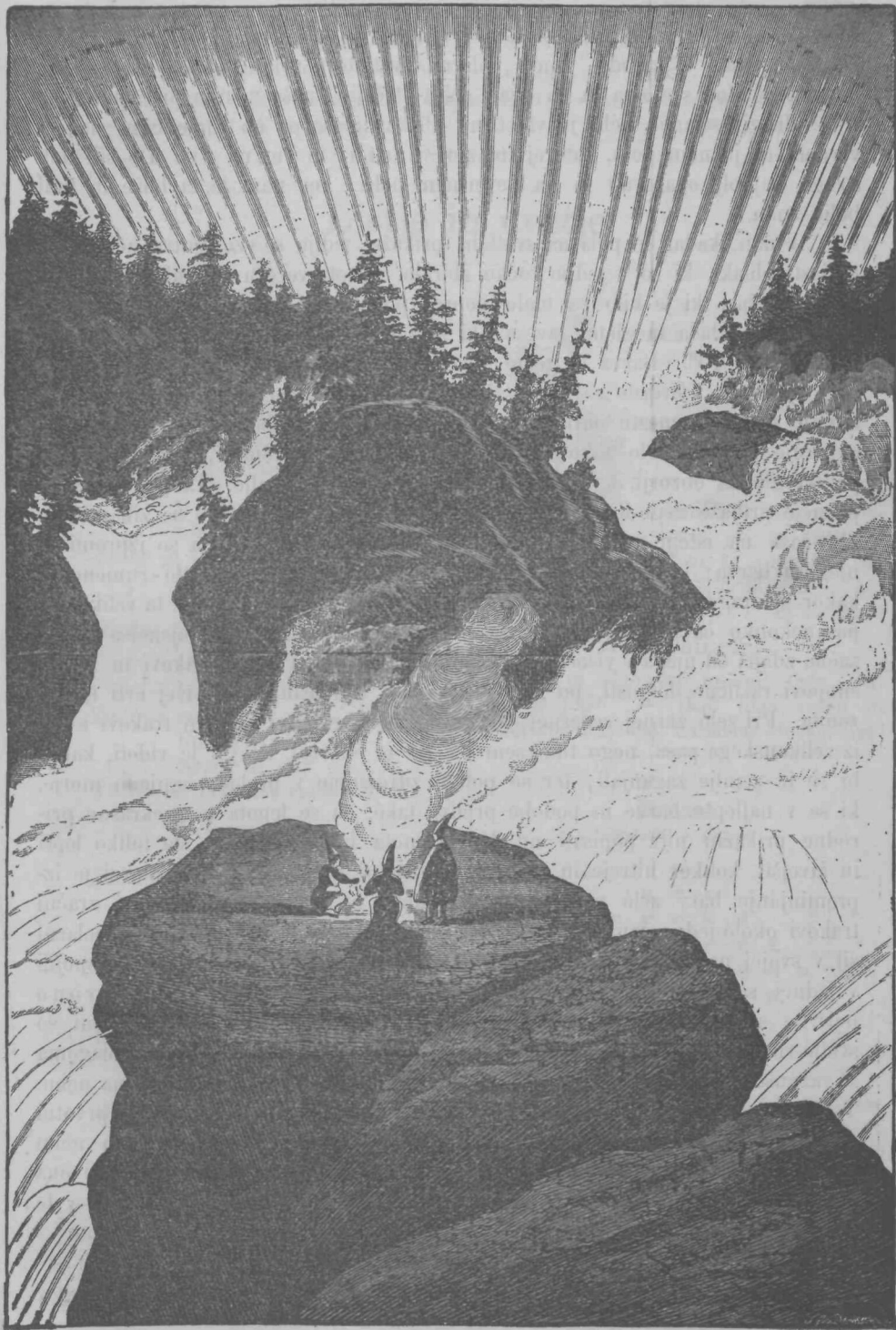
Angel váruh.

veletni otrok je stal pred skednjem. V diru pripeljejo oče voz snopovja s štirimi konji domóv; za njimi se je podila črna nevihta. Prva dva konja prevrneta otroka, pa mu ne storita nič žalega. Tudi druga dva ga ne poškodujeta. Otrok je ležal ravno pred kolesom, katero je trlo kamenje po cesti. Izvestno bi bilo strlo tudi ubogo dete, ako bi v tem hipu ne bil obstal voz, kakor da bi ga bila zadržala roka božja. Zamán udriha kmet po zadnjih dveh konjih z bičevnikom, zamán pretepa prva dva, da jima dlaka leti od kože. Konji potegujejo, da bi se kmalu vrvi potrgale ali — voz se niti ne gane z mesta. Voznik stopi raz voz, ogleda ga od vseh strani, in glej! tu leži njegov sin. Komaj je mogel še pobrati otroka. Voz pustivši pred skednjem, naj grmi in dežuje, kolikor hoče, nese dete materi v hišo in jej reče: „Bolje pázi svojega otroka! Angeli so ustavili voz, če bi ga ne bili, prinesel bi ti zdaj mrtvega otroka v naročje. Hvali Boga, da nam ga je dal še jedenkrat.“

(Po „K. Stoeber-ju“ posl. F. Hubad.)

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Severni sij.